

“Rumors” del Grup de Teatre Esplais

Aquest cap de setmana tindran lloc les dues darreres sessions de l'obra “Rumors” que el Grup de Teatre Esplais representa a la Sala Municipal; tindran lloc el dissabte 18 de febrer a les 21.30 h i diumenge 19 de febrer a les 18 h. El preu de l'entrada és de 10 €

Us deixem a continuació amb la crònica de l'estrena, escrita per Núria Puigdevall:

Crònica – Rumors, del grup de teatre Esplais per Núria Puigdevall – Castelló d'Empúries. 11/02/17

Per fi, després de tants assajos, avui és el dia de l'estrena de l'obra *Rumors*, que ha assajat aquest últim any el grup de teatre Esplais. La sala és plena. L'escenari s'il·lumina. Està presidit per un sofà, a la dreta, amb una tauleta rectangular a davant, on veig el *New York Times* que vam comprar a l'estanc. Trobo que el folre que van trobar per al sofà hi queda molt bé i que aquests coixins vermells que no hi havia el dia de l'assaig general m'hi agraden, també. Darrere, unes escales condueixen al pis de dalt, del qual s'observen una part del corredor, amb el llum del passadís de casa, posat de manera horitzontal, i dues portes: una, la de l'habitació dels amfitrions; l'altra, la de la cambra dels convidats. Al pis de baix, al costat del sofà, una porta condueix a la cuina i, a l'esquerra, l'espai és ocupat per un moble bar, ple de gots i ampolles, amb dos tamborets moderns a davant. Hi busco el suc de poma. Hi és. Darrere del moble, la porta del lavabo, davant de la qual el mirall que teníem a l'entrada, ara pintat de blanc. Al fons, tres esglaons condueixen a la porta del rebedor, que vam desmuntar del garatge de casa: blanca, ha quedat impecable. Hi reconec, a les parets, els quadres de la cosina d'un dels actors. Tot és a punt.

Surten els dos primers personatges: la Chris i en Ken. Se senten comentaris d'aprovació entre el públic. Els coneixen a tots dos. Van molt mudats. Quin goig que fan! Les parets blanques de la sala i aquesta il·luminació groga que han escollit els fan fer encara més goig del que feien quan els he vist de prop, darrere l'escenari. Des del primer moment són la Chris i en Ken. No he de fer cap esforç per entrar en l'obra: m'hi condueixen. El seu desconcert i nerviosisme davant la situació en què es troben –han arribat a una festa d'aniversari en què han trobat l'amfitrió amb un tret a l'orella i l'amfitriona ha desaparegut– omple l'escenari.

Arriben la Claire i en Lenny, i l'angoixa de la parella es multiplica, en no saber com explicar la situació als nouvinguts. Magistral l'explicació d'en Lenny sobre l'accident amb el BMW, i brillant el seu monòleg final. Però de mica en mica, la principal preocupació dels personatges va deixant lloc a descobrir-nos les seves intimitats, inseguretats, aparences i hipocresies. Entren després la Cookie i l'Ernie –ella, sempre

amb els seus vestits tan impecables; ell, amb un contrapunt de calma que no el fa parpellejar en cap moment–, i ja hi són gairebé tots per a aquest espectacle de circ, on els personatges exhibeixen comportaments ridículs, converses superficials i estúpides, es burlen i s'insulten els uns als altres i comparteixen uns *rumors* que, amb mirada i posat encertadament críticaire i frívol comença a difondre la Claire. Aconsegueixen que el públic rigui molt, fins i tot algú contesta o parla des de baix amb els actors. Es nota que tothom s'ho està passant bé. Els actors, els que més. Se'ls veu gaudir d'allò més. Es veu confiança i bona sintonia entre les dones i els homes. Es veuen les mirades i els gestos estudiats.

De mica en mica, l'acció es va convertint cada vegada en més absurda, i els personatges no són capaços de centrar-se a buscar una solució. I en el punt on gairebé la situació ja no pot ser més grotesca, enmig de tot l'embolic, en el remolí accelerat cap al caos, arriben en Glenn i la Cassie, els dos actors més joves del grup. A aquestes alçades de l'obra no som tan ingenus per pensar que, la parella es queda sola casualment. Escoltem la seva conversa. Ara ens tornem a posar nerviosos, però no riem. El diàleg és seriós, violent en alguns moments, amb insults. L'actriu que fa de Cassie ha assajat actituds i paraules dures. I ara ho clava. En alguns moments em compadeixo d'en Glenn, tot i que sospito, tal com ho sospita ella, que ell li fa el salt. No ens agrada la situació. Aquests dos personatges apareixen despullats i ens mostren tal com són; desmitifiquen el món banal que se'ns havia presentat en les escenes anteriors, on els personatges sobreactuaven davant els altres, i el pitjor: tots dos són víctimes dels rumors que han anat teixint els altres. En aquest moment l'obra es converteix obertament en dramàtica.

De seguida tornem a tenir tots els personatges a escena. Van entrant i sortint, però l'espectacle, ara ja fins al final, comptarà amb la presència –física o no– de tots ells, i la incorporació encara de tres personatges nous més que no veurem fins al desenllaç. I de personatges i persones va l'obra. Una peça que el grup de teatre Esplais ha muntat tenint en compte, com sempre, la participació de quants més actors, millor, una obra en què se'ns manifesta com a encert el protagonisme compartit, en què cada personatge ha estat perfectament definit, pacientment i amb esforç assajat, i que ocupa plenament el seu lloc en el conjunt.

